

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 cèntims.
 Fòra de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent a sa flauta.

S'envian es números a domicili, tant a dins Ciutat com a ses Viles, pagant per adelantat a s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta a conta de 16 números.

UNA ENTREVISTA NO ESPERADA.

Vos fas à sèbre, companis méus en L'IGNORANCIA, qu'es diumenge passat, devés les cinch des decapvespre, me passetjava p'es Born pensant amb aquell Dimòni que dins es Teatro incomodava Mr. Brunet quant sèya en es sofà, y per descansá un poch y fumá un xigarret, vatz prendre banch de pedra *asiento* bastant sùtil, però gratis; y mentres me trèya sa petaca, s'assegué en es méu costat un señó de molt hòn espècta y molt elegant, barba negra y bastant llargueta y es cabey molt ben arreglat, de manera, que si no venia de can Millan, heu parexia, per lo ben pentinat qu'anava; amb una paraula, era un *pollo* capás de fé enamorá à qualsevòl joveneta; y à ses *jamonas* també, (pòbre y desgraciada atlòta que d'èll s'hagués enamorada).

Pues bé, quant se va assèure me saludá amb molta de cortesia, y à més me doná sa mà, y quant la tocava vatz veure qu'es *termómetro* per aquell jove à lo méno marcava de deù à dotze graus més que per nòltros.

—¿Que no me coneix? (me digué.)

—No señó; no ténch s'honor de coneixerlò; (li vatz contestá.)

—Vostè, ara ja no 's recorda de mí, y no es estrañy; perque sa primera y única vegada que m'va veure no duya aquest *traje* y presentava una figura ben diferenta de sa qu'ara veu, y era à un lloch també ben diferent.

No té present aquella *Rondaya* que va fé posá en es número 113 d'aquest setmanari qu'ha nòm L'IGNORANCIA, que se publica aquí à Palma, y que surt à llum tots es dissaptes, y que son molts els qui el lletgexen y molts més els qui l'haurian de lletgi, maldament sia fèt per uns quants ignorants?

Sab, que en dita *Rondaya* dava vostè relació de lo qu'havia vist per l'Infern? Pues bé; jò som aquell Dimòni que 'l vatz acompanyá per allá dins, enseñantli alguns depòsits d'ànimes y donantli explicació de tot lo que me demanava.

Sí señó; som aquell mateix; y em repetesch servidó de vostè aquí y ahontsevuya me necessit. Si se li ofereix rès, qu'heu diga.

—Señó Dimòni, vostè m'ha dextet confús, m'ha sorprès de tal manera, que no sé que contestarli; però axí mateix li don ses més espresives gracies, per lo complacent qu'es mòstra amb mí; favó que jò no 'm meresch.

—Jò, señó, li fás aquesta deferència, per sa séua bondat y amabilitat; pues ha de sebre, que nòltros es Dimònis, apesá d'aquest nòm tant lleitx, sabem doná à cadascú lo que se mereix; molt milló qu'aqueixa partida d'*estufats* que per hontsevuya predican conciència y élls sòls no la coneixan; però que 'ls deix fé, que jò li assegur que ja trobarán sa séua recompensa; ja se los fará present que després de ses flòrs vénen ses agostenques.

—Y diga, señó Dimòni: ¿quin señal qu'es per aquí?

—Hem venguts en comissió que mos ha confiada el gran *Luzbel*, Rey y señó nòstro.

—¿Y qu'es pòt sèbre qual es sa comissió que vostè dú, señó Dimòni?

—Lo qu'es à vostè, no ténch inconvenient ningun de manifestarley. Hem venguts uns quants per visitá y veure en quin estat se tròban ses *Sucursals* que tenim en aquest mon; y à mí m'ha tocat vení à Mallorca.

—Escolt, señó Dimòni: ¿Y aqueixes *Sucursals* de què son y ahont están? perque jò ni les he vistes ni sé si n'he sentit parlá may.

D'aquestes *Sucursals*, aquí à Mallorca em tenim per totes ses viles, però com à d'amagat. Are lo qu'es aquí, à Palma, en tenim de públiques en molts de carrés. Abans les teniam totes à un carré qu'es séu nòm es compon de tres vocals y tres consonants, y sa darrera vocal va acentuada, però ara ja hem donat un pás més y n'hi ha per tot, fins à dins botigues.

—Y per qu'es que per ses viles les ténen com à d'amagat y à dins Palma les ténen públiques?

—Jò li diré; axò es perque per ses

viles de poch vecindari tots se coneixan, y segons ahont han de entrá ets agafats n'están com empagahits, perque enseguida heu sab tota la vila; però lo qu'es aquí à Palma, ja es diferent; aquí es públich en gran part ja está *curat d'espant*, y amb so mateix *descoco* entrá dins es nòltros xibius qu'à una fonda per diná ó que à ca-séua.

—Però, me diga vostè, señó Dimòni: ¿y per qu'es qu'han d'está empagahits d'entrá en aqueixes *Sucursals*? Es negòci que si fá, que no es legal?

—He dit qu'amb vostè no tenia inconvenient d'explicarme; pues bé; qui administra dites *Sucursals* son unes dones, en lo exterior, pues que en lo interior son unes *Arpies*. Nòltros es Dimònis mos hem cuydat bé de llevarlòs tots es bons sentiments, y ja no los queda rès de persona bona, y lo qu'es sa séua animeta ja la ténen més negra que sa pèga; y axí es que mos servexan de lo milló, pues com elles ja es veuen perdudes, miran d'arrastrá en aquells depòsits d'*inmundicia* à moltes de jovenetes incautes (y à qualcuna de ben garruda); objècte que lògran de lo milló; y casi sempre en sòl essè sa primera causa s'abandonon amb que les ténen es séus pares; y amb aquest alicient tan hò, allá hey acudexan ets atlòts que no hey veuen bé, y molts d'homos, lo mateix fadrins que casats, y olvidantsé de que som pols y de que tenim la mòrt darrera s'oreya, minan sa séua salut, y es séu benestar, y sa séua pau, y sa séua vida, y s'amor d'es séus pares, d'es séus fiyets, y de ses séues castes espòses; y per aquest motiu, nòltros es Dimònis, tenim sa gran satisfacció de rèbre en lo *Infern* diariament una gran multitud d'ànimes; tan gròsses que vostès no s'en pòden formá una petita idèa.

—¡¡¡Oh...!!! señó Dimòni: Axò es horrorós. Y me diga: ¿tots es qui entran à dins d'aqueixes *Sucursals*, ja están perduts per à sempre? ¿ja no ténen remey?

—Si fá, tendrian remey si s'en decantássen en témps y s'en arrepenitassen de bòn cò, y escoltássen lo que n

ses llàgrimes en ets uys los diu es gran contrari nòstro, es séu Angel de la Guarda; si féssen axò, tots se salvarian; perqu'ets altres pecats, fóra es robá, son *pecata minuta*, però com nòstros, es Dimònis, tenim gran interés en que tal còsa no fassin, los provocám continuamente amb so tercé article d'es *sét Pecats Capitals*, pintantlosó sempre de coló de ròsa; y axí es que s'hi tiran com mosques dins sa mèl.

—Y me diga, señó Dimòni: y ses Autoritats y demés persones de categoria, no podrian fé que desaparequeson aquexes casòtes ó *Sucursals*?

—¡Oh!!!... ¡Ses Autoritats!!!... ¡Ses persones de categoria!!!... Que los deix fé. ¡Ah!!!... Sab que n'hi ha de molletes d'aquestes persones que podrian fé molt de bé y sòls no en fan gèns; ántes al contrari, encara hey ajudan en es mal molts d'ells y vòlen suposá que axò es necessari. ¡Ah!!!... pobrets, ja los valdria més que no fossen nats. De-xemlós fé y no'n parlem pús per ara; ja los vendrá es séu dia.

—Y me diga, señó Dimòni (no voldria em tengués per molest): sa comissió de vostè, no més se deü concretá à sa revisió d'aqueixes *Sucursals* y à refermá més y més aqueix malahit vici, ¿no's axí?

—Sa nòstra comissió, señó, no té *límites*, pues quant sortim de l'*Infèrn* sempre duym aquest llibre que li mòstr per prende nòtes.

—Y me diga, que n'hi dú cap d'escrita?

Y obrint es llibre em digué que mirás bé y escoltás bé.

—¿Vostè veu, señó, aquestes dues fuyes, que son de coló de foch tan encès? Pues aquí está anotat s'estat de ses *Sucursals* de qu'hem parlat y les quals continúan molt bé, per nòstros.

¿Veu, aquí, à n'aquestes fuyes que seguexen? pues aquí ténch anotats es nòm de moltes de *mares* ó *marases*, que educan ses séues fuyetes p'es camí de sa *vanidad*; perque vostè ha de sebre qu'à moltes nines qu'encara fan oló de *brés*, ja les fan figurá p'es pasetx, en reunions y balls, p'es mitx des *pollos*; que pareix los vulgan di: «Miraules bé, prést podran ja conversá amb vòltros de petit, pues ja son unes mitjes polletes.» Si señó; axò es lo que passa à s'interió de moltes d'aquestes mares. ¡Oh!... Y quant vé es diümenge, y van à l'Iglesia; allá son ses hònes. Procura sa mare posarsè à lloch preferent, vuy dí, ahont es sòlen posá aquelles qu'es consideran de lo milloret, ó sia s'*estufera* de la parròquia y tant ses mares com ses fuyes sòls no'ténen s'atenció ahont l'haurian de tení, sinó à n'es vestit de na fulana y de na sutana, si duan es pentinat de bòn gust, si es capellet es de mèrit y de molt de való; y quant pròu han mirat y remirat, es parlan de petit y murmuran, y sa maròta li diu à sa fiyeta:

—¿Veus aquella señora gròssa? ydò

es sa Marquesa X, y aquelles dues señoretas que seüan en es séu costat son ses séues fuyes; ja'u son lletges, *valgame la compostura*. Saps si no fossen ses tretze milia lliures que ténen de rénta, sòls no les se miraría ningú. ¡Oh!!!... si elles poguésen comprá es téu pamet de cara; ja'n pagarian de doblés.

—Ja'u crech, mumare. Y ses que seüan à derrera elles, ¿qui son?

—Oh.. fiyeta, ¿y qui han d'essè? dues *mossones* de mala mòrt. Ja valdria més que pagassen allá ahont deüen.

—Vamos; aquí té, señó, es mòdo com acompanyan algunes mares à ses séues fuyes à l'Iglesia. Sí, señó; carregades de vanidat y *orgullo*; y no cregui que dixin may es llibre de ses mans; llibre que per defóra també respira vanidat; ben molt diferent de lo que té escrit per dedins, y que sòls no miran may; bé, éll n'hi ha qualcunes, que los es escusat es mirarhó perque sòls no sáben lletgí, y el duen no més que per *lujo*. Jò parl quantre es méus interessos, però.... ¿tròba vostè qu'aquest mòdo d'educá ses fuyetes, sia de lo milló perque si arriban à prende estat sian hònes espòses y hònes mares?

—Li diré, señó Dimòni; en quant à n'axò des *lujo* y vanidat, vostè té molta de rahó; perque es ben vè, que moltes se son posades tres ó quatre botadós més amunt des que en justicia los pertòca; però axí mateix veitx que quant van à l'Iglesia dónan qualque cèntim à n'es pòbres que demanan en es portal.

—Sí, señó; n'hi ha algunes que fan llimosna, y la fan de bòn cò, sense vanidat; però ha de sebre, señó; qu'aquexes van sempre acompanyades des séu Angel de la Guarda; y à molletes d'aquelles que van tant pintades y plènes d'aygo florida, som jò ó un com jò qui les acompanya; y procurám ferles seüre sempre à lloch que puguen tení ocasió de murmurá. ¡Ah!!!... señoret; sab que son de molletes ses que van à l'Iglesia, no més que per fé ostentació d'un bòn vestit, que sa modista y es tendé saben bé lo que val, perque el ténen apuntat à una plagueta sense sa seña de *pago*.

—Señó Dimòni; podem dexá aná aqueixa familia, perque lo qu'es à mí també en fan òy, quant vetx tanta d'estufera; y si se los dóna es tractament de *Dòna* el se beüen, y bastant bé. ¿Y à n'aquexes dues fuyes tant negres qu'ha girat; que també hey té qualque nòta?

—Sí, señó; però com vostè probablement publicarà en L'IGNORANCIA tot quant li he dit, no li vuy parlá de ses nòtes que duen aquestes fuyes; perqu'es referexen à ses farses qu'es fan en tot témps, y com à mí em cónsta que L'IGNORANCIA no vòl parlá de cèrtes còses, y fa molt bé, per axò es que no les hi enseñy. Y cregui qu'hey voria còses gruxades, sí, tan gruxades y tan lletges, que nòstros, es Dimònis, no sé si forem capassos de ferhó tant lleitx. ¡Oh!

Aquí voria vostè notabilidats en quant à sumá, restá, y....

—¡Oh!!!... señó Dimòni; que deix aná axò, jò no vuy sebre tant. No'n parlem pús, per ara.

—Ydò, fóra, no'n parlem pús, señó: y ara el dexaré perque ténch ses méues feynes. Ténch d'aná à fé creixa sa vanidat des Cementèri perque s'acòstan els mòrts y ténch d'aná à veure un *Usuré* qu'está per morí, y hey vatx per enseñarli ses dobles de vint que té, que son moltes, y de segú el me faré méu, y em despedesch de vostè, aconseyantli continúu servant es llum dret si vòl no essè d'es nòstros y que no olvid aquell adagi forasté que diu: *Del enemigo el consejo*.

Aquí em desaparequé sense sebre per hont, y jò més retgirat qu'un empleat quant veu un canvi de govèrn, em vatx retirá à ca-méua, y en tota sa nit no vatx podè dormí, pensant sempre en tot axò que l'Dimòni m'havia dit.

Ara bé, germans méus en L'IGNORANCIA; en vista de sa gravetat de tot axò que'm comunicá el Dimòni; he resòlt ferhó públich, com heu fás, esperant qu'es confreres pendrán candela y es corretgirán, abandonant per à sempre aquexes malahides *Sucursals*, y altres casòtes que no son de ménos perjudició; y qu'aquexes mares, que tal vegada un cariño mal entès les dú al estrem de criá ses séues fuyes en es *sena* de sa vanidat y de s'*orgullo*, esper que també es corretgirán, colocantles al botadó que les perteneix; perqu'es malahit *lujo* es sa perjudició de moltes de families; y que les enseñarán à fé lo primé de tot, ses feynes de la casa, sebre posá un padás, tayá y cosí una camia, lletgí y escriure y contes per essè una mare instruhida, quant venga es cás; etc. etc. Y luego, si es témps heu permet, ja apendrán à fé *punt de ganxet*, y altres cosetes que no son de primera necessidat, sinó d'adorno.

En fin, aquest ignorant desitja y voldria que tots, tots, prenguésim es bòn camí de pensá que som pols y que d'aquí cincuenta añs ja no s en cantarà gall ni gallina de sa nòstra hermosura, perque estarem à *Son Trillo*. Ja voldriam tots havè viscut bé y honestament, per sa nòsa que mos farà tot quant haurem obrat malament.

UN RONDAYÉ.

SES BESADES.

Quant era jove tenia
Una mare que'm besava.
Flamades encèses eran;
Ses besades de ma mare.

Moltes me'n dava amb una hòra
Y mon còr tot s'axamplava
Quant sovint sovint sentia
L'ardor d'aquelles besades.

Mòrta ma mare, una espòsa
 Curá sa méua añoransa,
 Y plènes d' amor y vida
 Besades també 'm donava.
 Dolses eran y amoroses;
 Més ¡ay! no sovinetjavan
 Ni tenian sa energia
 Ni 's foch del amor de mare.

Ara que m' espòsa es mòrta,
 Ma fiya em dona besades
 Totes plènes de respècte,
 Pures y frèdes còm s' auba.
 Passarán ams y ma fiya
 Será dòna y será mare,
 Tendrá espòs y fiys hermosos.....
 Per élls serán ses besades.

Sense ningú que me doni
 Sa vida del còr besantmè,
 Decaurá cap à la tèrra
 Mon còs d' argila pastada.
 Llavò tant sòls esper rèbre
 Sa besada que conglassa
 De la Mòrt, y en sèch atura
 S' alé dol còr que més ama.

PEP D' AUBEÑA.

QUATRE RECEPTES P' ETS IGNORANTS.

Per purificá s' aygo d' aquells anima-
 lets petits que té moltes vegades, ti-
 rauhí dedins un poch de such de llimo-
 na que los mata y los fa aná baix de
 tot, sense doná mal gust à s' aygo.

Un metge forasté per curá sa fèbre
 amarilla dona *ácid fenich* disòlt dins
 esperit de ví y després estès amb aygo
 fins que sia prenidó; y diu qu' amb axò
 tots se curan.

Per conservá ets òus se los dona una
 capa de *parafina* líquida ó sia calenta y
 rès pus.

Un kilo de *parafina* basta per 3000
 òus.

Hala fustés. Si voleu imitá es nogué
 amb pí ó sapi, coveu dins aygo cloveya
 de nou y en calent donaunè amb una
 brotxa a sa fusta y abans de que sia
 sèch heu fregareu amb una muñeca que
 ténga 10 grams de *bicromat de potasa* y
 50 d' aygo bullenta. Acabat se dexa
 secá y se li dona es vernís que vulgan.
 Sa capa de coló penetra tres ó quatre
 gruxos de duro.

XEREMIADES.

Varem rèbre amb molt d' agrahiment
 per part nòstra s' invitació de Dona Isa-

bel Serra per aná à veure s' esposició
 des séu Col·lègi. Uns d' ets ignorants
 d' aquesta Redacció hey assistí y mos
 diu qu' hey havia còses de gran mèrit.
 Desitjariam que totes ses señores Mès-
 tres quant fan esposició procurassen fé
 lo que en part han fét en aquesta, axò
 es, doná un des primés y principals
 llochs à ses feynes més ordinaries d' una
 dòna per quant ja es mare de familia;
 còm son ses de fé calsa llisa y amb
 mòstren de tota casta, ses de cosí ca-
 miés y altres prendes à má y amb má-
 quina, ses de apadassá y sèbre posá
 una péssa que no sia conexedora per
 llevá un forat de foch ó d' arna, y al-
 tres per aquest estil que son ses que
 més economia duen à una casa y que
 més profitoses son à una dòna casada.

No heu deym perque à s' esposició
 que mos ha ocupat no n' hi hagués de
 bones d' aquesta casta, sinó perque n' hi
 voldriam veure més que no n' hi veym,
 y sobre tot, heu deym per qu' ara mos
 ha caygut bé es dirhó per totes ses es-
 posicions que se fassan d' avuy en de-
 vant.

No poguérem assistí à n' es Concèrt
 musical de *La Tertulia* però sabem que
 va aná molt bé. Nòltros sempre serém
 agrahits à s' atenció que mereixém à
 n' es séu President convidantmós à tan
 distinguides funcions.

Es directó d' obres de s' Ajuntament
 que posava tèrra demunt sa pedra pica-
 da, quant va veure es fanch que s' hi
 feya resolgué posarhi grava d' es Car-
 natge y ara es un gust veure lo bé que
 se pòsa es pís.

Una economia mal entèsa no pòt dexá
 lluhida cap persona. Ses còses s' han
 de fé bé d' una vegada per está bé. Que
 segueisca per aquest camí y tothom li
 donará les gracies.

Encara que tenguém llum de gas y de
 petròleo y hey haja dins Palma carrés
 de lo més ben il·luminats, n' hi ha també
 qualcuns que per lo fosch qu' están fa
 faredat es passarnè y axò que no son
 d' es més arreconats; y aquest mal es
 ben hò de curá. Recomenám ara que
 ses vetlades son tant llargues aquest
 punt à sa comissió d' *alumbrados*.

La Propaganda periòdich semanal de
 llibres, anuncis y noticies, que còsta 2
 reals cada trimestre, se *propaga* de cada
 dia més y més, còm L' IGNORANCIA. El
 recomenám à n' ets aficionats. Sa sus-
 cripció es à Madrid, Plassa des Biombo,
 núm. 6, c.^{to} baix.

Recomenám també à n' es nòstros

lectors *La Moda ilustrada*. Amb ella
 una señoreta no ha mesté modista, per-
 que tot s' ho pòt tayá y cosí ella mateixa
 amb sos patrons que li envian apòsta
 per ella. Còsta 8 pessetes cada any, ó
 14, ó 18 ó 25, segons es patrons y figu-
 rins que vulga rebre. Se suscriuen à
 n' es carré de s' Arenal núm. 20, Ma-
 drit.

També los recomenám *El Amigo* que
 surt cada setmana, dú gravats y còsta
 no més 3 pessetes cada any. Es un pe-
 riòdich que dona noticia de tot y está
 molt ben escrit.

S' hi suscriuen à Madrid, carré de Le-
 ganitos, núm. 59, pis segon de la dreita.

A tots aquells que vulgan també
 anunciá per tot el mon sa séua indus-
 tria ó productes comercials per donarlos
 molta sortida, los recomenám també un
 señó d' ets Estats-Units d' Amèrica que
 no es cuyda més que d' axò. Li diuen
 Mr. H. P. Hubbard y viu à New-Haven
 Estat de Connecticut, ahont té sa séua
 agència universal.

EPITAFIS.

Dèu ò dotze comissions
 Descansen just à su qui;
 No es poguéren avení,
 Y moriren de rahons.
 Altres diuen que va essè,
 De s' oló de fregidina;
 Que sortia d' en plé en plé
 Devés Santa Catalina.

Aquí descansa en Pèp Xerea
 Que duya es barret tan gròch.
 Se morí, ¿no sabeu perque?
 No 'u sabeu: ni jò tampòch

Aquí un fredolech tot sòl
 Enterrat está ben bé:
 Morí de fret p' es Juriòl.
 ¿Qu' hauria fét p' es Jané?

X. H.

Un sollarich aquí jèu
 Qu' un pòch ántes de morí
 Ses tals paraules va dí:
 —Duy smè ví des que va à dèu.

BIEL D' ETS UYS.

COVERBOS.

Un sollarich s' en aná à una vila des
 plá à fé un forn de cals. L' homo va
 está quatre setmanes à dins sa garriga
 menjant pá y faves y no rès pús.
 Acabada sa feyna s' en tornava à

Sólle y su ran des camí, à dins un hort, va veure una figuera carregada de figues. Quant les va veure no pogué resistí sa tentació de menjarne, botá sa paret, s'en aná à sa figuera y figa en cada ma les se pasava sense roegá.

El instant l'amo de sa figuera hey va de part darrera, li pren es capéll y li diu:

—¿Qui vos ha donada tanta llecènciam?

—Jò mateix l'he presa.

—Ydò anem à cas Batle que vuy que paguen es ban.

—Anem, (digué es sollarich, fresch còm una camarròtja.)

L'amo doná part à n'es Batle de qu'aquell homo li havia robades ses figures y que volia que pagás es ban.

—Qu'es vè, germá, lo que diu l'amo, (digué es Batle à n'es sollarich.)

—Si señó.

—Ydò haureu de pagá es ban; perqu'heu tocat lo que no es vòstro.

—Però, señó Batle, ¿ke no som tots germans en Jesukrist?

—Sí; però maldament siam germans, no poriau tocá lo qui no era vòstro.

—¡Pel-la-veracreu! (digué es sollarich), ¿y si som tots germans per part de l'legítima, ke sòls no'm tucará un panxunet de figas?

Es Batle y l'amo de sa figuera se posáren à riure, y li digueran:

—Anau germá qu'amb aquesta estau cabals.

*

**

Uns quants ciutadans anaren à Lluch, y à sa vorera des camí trobáren un homo qu'havia escorxada una cussa, y pensant qu'era una cabra n'hi compráren un tròs; y quant arribaren à Lluch la posáren à n'es foch. Bull que te bull, però sa carn no afluxava. A la fi la mostráren à un pastó y los digué qu'aquella carn era de ca. Cremats tiráren sa carn y s'olla, y quant tornáren de Lluch trobáren altre vegada es qui los ho havia venut y li demanaren que los tornás es doblés perque los havia venuda carn de ca; però éll negá fins à ses estrelles.

—¿Y qu'heu jurariau? (li diguéren es ciutadants.)

—Sí, (digué es pages.)

—Ydò anem à cas Batle y heu jurareu.

Anáren à cas Batle y es pages jurá que no era ca lo que los havia venut, y ets ciutadants quedaren aconhortats; però quant sortiren, los digué es pages:

—Pel-la-veracreu, si ell vòltros axí còm m'heu fét jurá que no era ca m'haguésseu fét jurá que no era cussa, ¡ja la m'hauriau feta bona!

*

**

Dos sollarichs anavan de camí y arriban à una fonteta, y un d'ells acalá es cap à s'aygo y se posá à heure, y s'altre se posá à siulá. Quant es qui

bevia hagué acabat de beure, es qui siulava li digué:

—Ke fa de bòn siulá quant un ase beu.

Y es qui bevia li contestá:

—Enkara fa més bon beure quant un ase siula.

*

**

Un pagès va aná à una fonda de Ciutat amb una llèbra perque l'hey aguiassen, y l'hey aguiaren tant malament que no va essé bona à rès. Es pages se quexá y es fondista li digué, qu'èll no'n tenia sa culpa de que no li hagués agradat; perqu'hey havia moltes maneres d'aguiá una llèbra y es pages no li havia dit còm la volia aguiada.

Quant es pagès hagué sopat s'en aná à dormí à un llit de sa mateixa fonda, y encara no va está colgat, quant li comparagué un esplet de pusses qui'l s'acabavan. S'axecá, encengué es llum, tragué un revolver que duya, y *pum, pam*, tròns à ses pusses.

Al instant l'amo y tota sa familia compareguéren en es cuarto d'es pages y li preguntáren que feya.

—Mat pusses, (respongué.)

—¿Y qui ha vist may aquesta locaria de matá pusses à revolverades? (digué l'amo.)

—A poch, à poch, (digué es pages,) axí còm hey ha moltes maneres d'aguiá una llèbra, també hey ha moltes maneres de matá pusses, y vos no m'heu dit còm les havia de matá.

*

**

Hey havia un metge que de tant d'estudiá vá torná loco.

Un dia uns quants estudiants se reyan d'èll, y uns d'els quals per picarló, li digué loco.

—Mira estimat, (li digué es metge tot picat,) no hey tornarás tú.

—¿Y perque? (li digué s'estudiant.)

—Perque no hey ha tornat cap ase may.

Ydó, reys vosnè des locos.

*

**

A casa d'un Rectó hey anavan à passá sa vetlada uns quants capellans y altres señós. Veynat de sa Rectoria hey vivia un sollarich molt bromista, que també hey anava qualque vespre perque li solian doná qualque xigarret.

Un dia es Rectó, per riure li digué:

—Gaspá, ¿qu'estimaries més essé ase ó cavall?

—Ase, señó Rectó.

—¿Y no t'estimaries més essé cavall y menjaries faves, y duries brilla de plata, y aniries enflocat, y faries planta?

—No señó.

—¿Y perque?

—Perke nu he vist pujá cap cavall may à demunt sa trona, y ases n'hi veitx molts de dies.

*

**

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—Cada passa que ras dant
A la mòrt vas caminant.

SEMBLANSES.—1. En que no es visible.
2. En que no té pols.
3. En que no té carn.
4. En que té capelles.

TRIANGUL.—La Mòrt-L'amor-L'amo-L'am-La-L

PREGUNTES...—1. Adan-nadá.

2. Ròch-còr.

3. Ramon-Norma.

FUGA.....—Pensa que vendrà un' hora en

qu'has de mori.

ENDEVINAYA.—Sa vergoña.

LES HAN ENDEVINADES:

Totes:—Dos Hermanos y Una Viuda.

GEROGLIFICH.

D. A R I K

I

NO 3 K FÈ.

NOMAR.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla un fusté à un sastre?
2. ¿Y es números à n'ets animals?
3. ¿Y sa solfa à una bona cuyna?
4. ¿Y ses planes de fusté à n'es nins petits?

UN AMICH MÉU.

TRIANGUL DE PARAULES.

.
.
.
.
.
.
.
.
.
.

Ompli aquests pichs amb lletres que llegides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, lo que duen ses dones; sa 2.ª, lo que fan moltes dones véves; sa 3.ª, una cosa qu'emblanqueix; sa 4.ª, lo mateix dit en castellá; sa 5.ª, un animal; y sa 6.ª, una lletra.

J. S.

FUGA DE CONSONANTS.

.E. .A. .A.A .UE .O.E.

UN ESTODIANT.

ENDEVINAYA.

¿Quin es es còs sense vida,
Sense ánima y sab cantá?
Mirau que no's cap mentida,
Meem qui heu endevinará.

CASTAÑOLERA.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

•CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Manòtes.—Lo que mos ha enviat es massa fácil d'endeviná, y no pòt aná per aquest motiu.
Bièl d'ets uys.—Sa part que pòt essé publicada heu será.

Tomeu Capiró.—Es trianguls que mos ha enviats ja han estat publicats à varios números de L'IGNORANCIA; però axí mateix gracies y que mos enviy.

5 NOVEMBRE DE 1881

Estampa d'En Pere J. Gelabert.